

andre Børn at befordre. Derfor mener Sjærnbanestyrelsen ikke at kunne paatage sig Ansvar for at komme dertil. Vi maa i alt Fald se lidt nærmere derpaa. Det forekommer mig heller ikke, at det, at faa Børn ud fra Kjøbenhavn, kan sammenlignes med det at faa dem ind til Kjøbenhavn. Det ene er jo en sanitær Foranstaltning af første Rang; det andet er nyttigt, men staar ganske sikkert langt tilbage i Nytte for det første. — Det samme ærede Medlem rettede et lille Spørgsmaal til mig om, hvorvidt Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse var indbudt til Aabningen af Dampfergen Kjøbenhavn—Malmø. Da det ærede Medlem syntes at lægge nogen Vægt paa, hvad der er passeret i den Henseende, skal jeg gerne sige det ærede Medlem, hvorledes Sammenhængen er, men jeg kan ikke sige det med eet Ord. Jeg mener, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse var indbudt til denne Fæst, og det rundelig, men der er andre, som mene, at det ikke var Tilfældet. Dette beror paa en ganske lille Formalitet. Da Listen over Indbydelse blev mig forelagt, indeholdt den Indbydelse til Overpræsidenten for Kjøbenhavn, til en Borgmester og til et Antal Borgerrepræsentanter, jeg antager 6 til 8, deriblandt Borgerrepræsentationens Formand. Jeg gjorde da den Bemærkning: ja, det kniber jo lidt med Pladsen! Vi maatte f. Eks. udelade Nøgtdagens Næstformænd, naar vi skulde have saa mange fra Kjøbenhavn med. Men saa passerede det, at den Ekspedient, der skulde udfærdige Indbydelseerne — for dem skrev jeg ganske vist selv — skrev Mandens Kristennavn, Strøm, og „Statsraad“, men glemte at tilføje „Borgerrepræsentationens Formand“, hvilket han selvfølgelig skulde have gjort. Saa var det, at man kom til det Resultat, at Bedkommende dog vist ikke var indbudt i sin Egenkab af Borgerrepræsentationens Formand. Resultatet blev altsaa, at en halv Snes Mennesker, som tilhørte Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, vare indbudte, deriblandt Formanden, men der kom ikke til at staa paa Indbydelseskortet, at det var i denne Egenkab, de havde faaet Indbydelseerne, og desværre erfarede man ikke senere det rette Forhold forinden Fæsten. Jeg haaber, at man ikke vil antage, at der herved skulde være tilstøttet en Fornærmelse. Jeg har da ogsaa personlig talt med Kommunalbestyrelsens Formand, som jeg anser for saa fordomsfrø en Mand, at han ikke vilde snuble over en saadan Formalitet, og spurgte ham, om han havde opfattet dette som en Fornærmelse. Hertil svarede han Nej. Havde han været det, havde jeg selvfølgelig gjort ham en

Undskyldning, det er sikkert nok; det generer mig ikke at gøre en Undskyldning; man skal være høflig. Dog tilstod Formanden, at havde der staaet „Kommunalbestyrelsens Formand“ paa Indbydelsen, var han kommen; lidt har der dog altsaa været. Jeg fortæller Sagen, som den er. Det ærede Medlem mente, at dette var en stor offentlig Sag, som burde fremdrages her i Nøgtdagen. Jeg staar selvfølgelig til Ansvar for, hvad der er sket, men jeg synes ærlig talt ikke, der er nogen Grund til at drukne i Formaliteter. Der er lidt sørgeligt, i alt Fald ikke noget tilfældende derved, og jeg maa virkelig ofte i den Stilling, i hvilken jeg er, sande, at fra det ophøjede til det latterlige er der kun et lille Skridt.

Der er et andet stort Emne, som ærede Medlemmer have omtalt ikke saa ganske lidt, hvilket da egentlig ogsaa er ganske naturligt. Det er Rystningen og Forbedringen af Havneforholdene paa Vestkysten. Der foreligger jo intet positivt Forslag herom i dette Øjeblik og jeg skal derfor heller ikke komme dybt ind paa disse Ting, men anser det dog for rigtigst fra mit Standpunkt at sige lidt om Sagen i dens Almindelighed. Det var i 1874, at man begyndte at tænke paa den saakaldte Rystning, og der blev den Gang udstedt et Kommissorium til Mænd, der skulde tage disse Forhold under Overvejelse. I den Skrivelse, som tilsendtes disse komiterede, hedder det blandt andet: „... da Bevarelsen af Landtungen ved Thyborøn ikke blot har stor Interesse for de dersteds boende, men ogsaa er af uberegnelig Bigtighed for i alt Fald en stor Del af Gimsfjordsbassinet og de dertil grænsende Egne, maa Ministeriet ønske, at der bliver taget under nøje Overvejelse af jagtlydige, om den gradvise Fremrykning af Havet paa den paagældende Ryststrækning, som er en Følge af Havstrømmens Indflydelse, med Nytte lader sig modarbejde, samt hvilke Foranstaltninger der til dette Øjemed antages at være de hensigtsmæssigste, og med hvilke Omkostninger de ville være forbundne.“ Dette Kommissorium blev udstedt, og blandt andet hedder det, at der skulde tages i Betragtning, om Opførelsessummen kunde staa i et passende Forhold til de Fordele, som kunne opnaas ved de paagældende Foranstaltninger. Denne Kommission afgav sin Betænkning, og paa Grundlag af denne blev der udført en Del Arbejder. Der medgik et Beløb af 1,476,793 Kr. 31 Ø. for Finansaaret 1874—75 til 1882—83, og der blev endvidere i Finansaaret 1883—84 forbrugt 236,489 Kr. 40 Ø., og der blev saa tillige stillet Forslag til Udførelsen af fremtidige Sitringsarbejder til